LAUSUNTO

17.2.2025

Eduskunta
Valtiovarainvaliokunnan verojaosto

Lausuntopyyntönne 4.2.2025, O 2/2025 vp Listaamattomien yhtiöiden omistajayrittäjien verotuksen kokonaisuus

LAUSUNTO LISTAAMATTOMIEN YHTIÖIDEN OMISTAJAYRITTÄJIEN VEROTUKSEN KOKONAISUUDESTA

Eduskunnan valtiovarainvaliokunnan verojaosto on pyytänyt Alhola Consulting Oy:ltä lausuntoa otsikkoasiassa.

Esitämme lausuntonamme seuraavaa:

Listaamattomien yhtiöiden omistajayrittäjien verotuksen kokonaisuutta kehitettäessä tärkeintä on huomion kiinnittäminen kokonaisveroasteeseen. Siinä tulee ottaa huomioon yrittäjäriski ja järjestelmän kannustavuus yrittäjyyteen. Nämä huomioon ottaen kokonaisveroaste tulisi asettua pääomatuloverokannan alapuolelle. Se, minkä suuruiseksi yrittäjäriski arvotetaan, määrittää kokonaisveroasteen tason.

Seuraavaksi on esitetty taustoitus ja perustelut lausunnolle.

Kokonaisveroaste

Kun tarkastelun kohteena on listaamattomien yhtiöiden omistajayrittäjien verotus kokonaisuudessaan, tulee erityinen huomio kiinnittää kokonaisveroasteeseen. Kokonaisveroastetta tarkasteltaessa on otettava huomioon paitsi omistajayrittäjän niin myös hänen oman yhtiönsä verot.[1] Liian usein tarkastelu kohdistetaan vain omistajayrittäjän verotukseen, joka ei kuitenkaan kerro kuin osan kokonaisuudesta. Tällainen tarkastelu saa tilaa helposti myös medioissa, jolloin tilanne vääristyy entisestään, kun kansalaisille jää sellainen mielikuva, että yrittäjien verotus on yleensä tai aina palkansaajaa alhaisempi. Tällainen harha vie helposti pohjaa omistajayrittäjien verotuksen kokonaisuudistuksen lähtökohdista. Asiaa tulee siis tarkastella selkeästi kokonaisuutenaan (kokonaisveroaste).

[1] Tässä yhteydessä tarkastelu rajataan tuloverotukseen.

Osakeyhtiömuotoiset (sekä listaamattomat että listatut) yhtiöt maksavat verotettavasta tulostaan yhteisöverokannan mukaisen 20 prosentin veron. Verojen jälkeinen voitto on jaettavissa osakkeenomistajille (omistajayrittäjä). Listaamattomista yhtiöstä nostettua osinkoa verotetaan omistajayrittäjällä yhtiön osakkeen matemaattisen arvon (nettovarallisuus) perusteella siten, että

1. 8 prosentin nettovarallisuuden rajoissa yhtiöstä jaettava osinko verotetaan 25 prosenttisesti pääomatulona. Kysymys on tältä osin kahdenkertaisesta verotuksesta, koska veroa maksaa tällöin sekä osakeyhtiö että omistajayrittäjä. Loput 75 prosenttia osingosta on vain yhteen kertaan verotettuja.

   Esimerkki 1
   Yhtiön jakama osinko ei ylitä 8 prosentin määrää nettovarallisuudesta.

Osakeyhtiö	
Osakeyhtiön verotettava tulo	100
Vero 20 %	20
Verojen jälkeinen voitto (”nettotulos”)	80
Omistajayrittäjä	
Osinko omistajayrittäjälle	80
Nettovarallisuutta riittävästi[2] → veronalaista 25 %	20
Vero 30 %[3]	6
Verot yhteensä (20 + 6 =)	26
Kokonaisveroaste	26 %

   Omistajayrittäjän veroaste on yllä olevassa tilanteessa 7,5 prosenttia (= 6/80). Jos omistajayrittäjän yhteenlasketut pääomatulot ylittävät 30.000 euroa, omistajayrittäjän veronalaisesta osingosta veroa maksetaan 34 prosenttia 30 prosentin sijaan. Omistajayrittäjän veroaste on tällaisessa tilanteessa 8,5 prosenttia.

2. Kohdassa 1 esitettyä niin sanottua verohuojennettua osinkoa voi omistajayrittäjä saada enintään 150.000 euroa[4]. Ylittävältä osin osinkoa verotetaan 85 prosenttisesti pääomatulona, jolloin kokonaisveroaste on yli 40 prosenttia (40,4 % tai 43,12 %).

3. Kun jaettavan osingon määrä ylittää 8 prosenttia nettovarallisuuden määrästä, osinko on 75 prosenttisesti veronalaista ansiotuloa. Tältä osin osinko on kahdenkertaisen verotuksen piirissä ja loput 25 prosenttia verotetaan vain yhteen kertaan.

[2] Osinko on enintään 8 % osakeyhtiön nettovarallisuudesta.
[3] Pääomatuloveroa (30 % 30.000 euron omistajayrittäjän kaikkien pääomatulojen yhteismäärään asti, ylittävältä osin 34 %).
[4] 150.000 euron osinko edellyttää 1.875.000 euron nettovarallisuutta/osakkeenomistaja. Jos osinkotuloja olisi useasta listaamattomasta yhtiöstä, 150.000 euron määrä selvitettäessä, osingot lasketaan yhteen ja siten puheena oleva yläraja ei ole yhtiökohtainen, vaan yhteenlaskettu enimmäismäärä.

Esimerkki 2
Oletetaan, että omistajayrittäjän lopullinen ansiotuloveroaste on 40 prosenttia eikä yhtiöllä ole nettovarallisuutta.

Osakeyhtiö	
Osakeyhtiön verotettava tulo	100
Vero 20 %	20
Nettotulos	80
Omistajayrittäjä	
Osinko omistajayrittäjälle	80
Ei nettovarallisuutta[5] → veronalaista ansiotuloa 75 %	60
Vero 40 %	24
Verot yhteensä (20 + 24 =)	44
Kokonaisveroaste	44 %

Kun omistajayrittäjän kokonaisveroastetta tarkastellaan, niin tällöin ei voida painoarvoa antaa 7,5 prosentin veroasteelle eikä käytännössä kovinkaan usein edes 26 prosentin kokonaisveroasteelle omistajayrittäjän kokonaistoimeentuloa ajatellen, vaan yrittäjä nostaa usein tämän lisäksi joko ansiotulona verotettavaa osinkoa ja/tai palkkaa. Laajasti tarkasteltuna osakeyhtiöiden, joista merkittävä osa on mikroyrityskokoluokkaa, nettovarallisuudet eivät siis mahdollista merkittäviä määriä jakaa verohuojennettua osinkoa. Verohallinnon tilastotietojen[6] mukaan tyypillisin osinko YEL-yrittäjälle on 1.000 – 20.000 euroa. Tämäkin tosiasia näyttää medioissa vääristyvän ja näin asia popularisoituu, kun tilanteesta on maalattu kuva merkittävistä ja vielä jopa verovapaista[7] osingoista. Käytännössä tarkastelu tuleekin kohdistaa kohdassa 3 tarkasteltavaan ansiotulo-osinkoon (esimerkki 2) ja/tai palkan maksun veroasteeseen. On siis eri asia pitää lähtökohtana 7,5 prosentin tai yli 40 prosentin veroastetta.

Kokonaisveroaste ei voi ylittää vähempiriskisempien[8] sijoitusten veroastetta, joten kokonaisveroaste tulisi asettua pääomatuloverokannan alapuolelle siten, että yrittäjäriski on siinä otettu huomioon. Kokonaisveroaste riippuu toisaalta yhteisöverokannasta, joka nykyisin on 20 prosenttia, ja toisaalta omistajayrittäjään kohdistuvasta verokannasta.

Klassinen verojärjestelmä lähtee osinkojen täydellisestä kahdenkertaisesta verotuksesta, jolloin ensin verotetaan osakeyhtiötä ja tämän jälkeen samasta jo verotetusta osingosta verotetaan myös omistajayrittäjää ilman mitään huojennuksia. Nykyjärjestelmässä tällainen johtaisi vähintään 44 prosentin kokonaisveroasteeseen. On selvää – ottaen huomioon yrittäjäriskin ja kannustavuuselementit, että

[5] Osinko on enemmän kuin 8 % osakeyhtiön nettovarallisuudesta.
[6] https://vero2.stat.fi/PXWeb/pxweb/fi/Vero/Vero__Elinkeinoverotilasto__osingot/osingot_510.px/table/tableViewLayout1/
[7] Kaikessa viestinnässä on hyvä ymmärtää, että verovapaita osinkoja ei omistajayrittäjä listaamattomista yhtiöistä voi saada.
[8] Yrittäjäriski vs. sijoittajariski.

järjestelmän tulee sisältää huojennus[9]. Muussa tapauksessa omistajayrittäjän kokonaisveroaste on yli 10 prosenttiyksikköä pääomatuloverokantaa korkeampi.

Huojennus voidaan toteuttaa yhteisöveroasteen tai omistajayrittäjän veroasteen tai molempien puolella. Omistajayrittäjän puolella asiaan vaikuttavat huojennuksen määrä ja sovellettava verokanta. Kokonaisveroaste tulee kuitenkin pysyä yrittäjäriski ja kannustavuus huomioon ottaen alle vähempiriskisen sijoittajan veroastetta. Vähempiriskisyys liittyy muun ohella sijoittajan sijoitusten hajauttamiseen ja esimerkiksi pörssiosakkeiden likvidisyyteen jne. Omistajayrittäjän sijoituskohde on oma yhtiö eikä varallisuutta ole likvidisoitavissa helposti tai nopeasti – jos lainkaan.

Osinkotulon luonne huomioon ottaen, kysymyksessä tulisi olla pääomatulo. Tosin pääomatuloveroaste on nykyisellään kovin korkea ja pääomatuloverotuksen keventämisen mahdollisuudet lienevät nykytilassa niin rajalliset, että ansiotuloverotuksen keventäminen lienet ensisijainen. Näin jäljelle jäisi vain osinkoveron huojennus ja yhteisöverokanta.

Listaamattomien yhtiöiden omistajayrittäjien verotuksen kokonaisuutta kehitettäessä järjestelmän perustekijät ovat tässä mielessä näin ollen yhteisöverokanta ja omistajayrittäjän osinkoverohuojennus. Näiden komponenttien perusteella kokonaisverorasitus tulisi asettua pääomatuloverokantaan yrittäjäriskillä vähennettyyn tasoon.

Seuraavaksi esitetään muutamia asiaa havainnollistavia esimerkkejä, joissa on säädetty joko yhteisöverokantaa tai osinkohuojennusta tai molempia.

1. Yhteisöverokanta 20 prosenttia ja omistajayrittäjän osinko 35 prosenttisesti veronalaista pääomatuloa

Osakeyhtiö	
Osakeyhtiön verotettava tulo	**100**
Vero 20 %	20
Verojen jälkeinen voitto (”nettotulos”)	**80**
Omistajayrittäjä	
Osinko omistajayrittäjälle	80
Veronalaista 35 %	28
Vero 30 % (pääomatulovero)	8,4
Verot yhteensä	28,4
Kokonaisveroaste	28,40 %

[9] Käytännössä on hyvin yleistä, että valtioissa, joissa verojärjestelmä rakentuu yhtiön ja osakkaan verottamiseen osingoista, on käytössä jonkinlainen huojennus, jolla estetään täydellinen kahdenkertainen verotus.

2. Yhteisöverokanta 15 prosenttia ja omistajayrittäjän osinko 50 prosenttisesti veronalaista pääomatuloa

Osakeyhtiö	
Osakeyhtiön verotettava tulo	**100**
Vero 15 %	15
Verojen jälkeinen voitto (”nettotulos”)	**85**
Omistajayrittäjä	
Osinko omistajayrittäjälle	85
Veronalaista 50 %	42,5
Vero 30 % (pääomatulovero)	12,75
Verot yhteensä	27,75
Kokonaisveroaste	27,75 %

3. Yhteisöverokanta 18 prosenttia ja omistajayrittäjän osinko 40 prosenttisesti veronalaista pääomatuloa

Osakeyhtiö	
Osakeyhtiön verotettava tulo	**100**
Vero 18 %	18
Verojen jälkeinen voitto (”nettotulos”)	**82**
Omistajayrittäjä	
Osinko omistajayrittäjälle	82
Veronalaista 40 %	32,8
Vero 30 % (pääomatulovero)	9,84
Verot yhteensä	27,84
Kokonaisveroaste	27,84 %

Jos järjestelmä sisältäisi erilaisia osingonmäärän rajoituksia, olisi huojennus oltava suurempi. Näin ollen, jos esimerkiksi 150.000 euron ylittävältä osalta huojennusta kiristettäisiin, olisi alle mainitun rajan osalta suotavaa olla korkeampi huojennus. Tällaiset muuttujat toki saattavat hämärtää järjestelmän selkeyttä ja ymmärrettävyyttä.

Yllä esitetyissä kolmessa havainnollistamisesimerkissä ei ole otettu välitöntä kantaa paljonko yrittäjäriskiä kuvaava huojennus tulisi olla. On selvää, että yrittäjäriski on suurempi kuin vähäriskisten sijoitusten riski ja toisaalta huomioon tulisi ottaa myös järjestelmän kannustavuus. Näin ollen kokonaisveroaste tulisi olla pääomatuloverokantaa alhaisempi. Tämän asiakokonaisuuden arvottaminen on myös yksi Suomen talouskasvun tekijöistä ja mahdollistajasta.

Yrittäjäriski ja kannustavuus

Tarkasteltaessa listaamattomien yhtiöiden omistajayrittäjien verotuksen kokonaisuutta, on olennaista ottaa huomioon yrittäjäriski. Yrittäjäriskin syvällinen ymmärtäminen on yksi tärkeimmistä verojärjestelmän kehittämisen lähtökohdista, kun puheena on listaamattomien yhtiöiden omistajayrittäjien verotuksen kokonaisuus. Yrittäjäksi ryhdytään monista syistä, mutta tavoitteena on aina menestyä yrittäjänä. Tämä voi tarkoittaa oman ja perheen toimeentulon turvaamista, yrityksen kasvattamista ja siten työvoiman palkkaamista jne. Visioita on monenlaisia. Verojärjestelmän tulisi olla yrittäjyyttä kannustava tavoitteista riippumatta.

Yrittäjää ja yrittäjäriskiä ei voida verrata palkansaajan tai sijoittajan tilanteeseen. Eroja on lukuisia. Yrittäjä elää jatkuvasti asiakkaisiinsa nähden niin sanotusti liipasimella, koska asiakas voi irtisanoa sopimuksen ja lopettaa siten yhteistyön milloin tahansa. Asiakassuhteen irtisanominen voi tapahtua ilman mitään syytä eli ei tarvita perusteluja – esimerkiksi tuotannollistaloudellisia eikä muitakaan syitä. Ylipäätään jo toimeksiantojen/tilausten saaminen on aina epävarmaa. Ja toisaalta, vaikka tilauksen/toimeksiannon saisikin, asiakas voi jättää laskunsa maksamatta. Lisäksi yrittäjä vastaa mahdollisiin asiakkaansa vahingonkorvausvaatimuksiin esimerkiksi jostain virheestä tms. Tällaista riskiä ei kohdistu välittömästi palkansaajaan eikä myöskään sijoittajaan, joka on hajauttanut osakesalkkunsa lukuisiin kohteisiin antamatta työpanostaan tai muita resursseja yritykselle jne. Edelleen yrittäjän on itse vastattava myös vanhuuden varalle tarvittavasta toimeentulostaan. Näitä kaikkia voi vakavasti uhata jatkuvaluonteiset liiketoiminnan riskit, jotka voivat viedä pahimmillaan todella nopeasti yrittäjän toimeentulon nollaan. Tiivistetysti voidaan todeta, että palkansaajan ja sijoittajan riski on totaalisesti eritasoinen.

Hyvän verojärjestelmän ominaisuuksiin kuuluu myös sen kannustavuus. Koska tässä tarkasteltu yrittäjäriski eroaa palkansaajan tai sijoittajan vastaavasta, tulisi listaamattomien yhtiöiden omistajayrittäjien verotuksen kokonaisuutta tarkasteltaessa erityisesti ottaa huomioon kannustavuuselementti. Edellä kokonaisveroastetta tarkasteltaessa on nimenomaisesti kiinnitetty huomiota myös järjestelmän kannustavuuteen.

Jos verojärjestelmä ei kannusta yrittäjäriskin ottamiseen, on selvää, että yrittäjät valitsevat riskittömämmän vaihtoehdon tai esimerkiksi siirtävät toimintaansa muualle. Näiden seuraamukset jokainen voi ymmärtää. Lienet selvää, että yrittäjät mahdollistavat Suomen talouskasvun.

Järjestelmän selkeys ja ymmärrettävyys

Yksi hyvän verojärjestelmän vaatimus on sen selkeys ja ymmärrettävyys. Nykyistä listaamattomien yhtiöiden osinkoverojärjestelmää on sanottu selkeydeltään haastavaksi ja

käytännössä vain harvat yrittäjät sitä tarkemmin ymmärtävät joitain yksittäisiä komponentteja lukuun ottamatta.

Tarkasteltaessa listaamattomien yhtiöiden omistajayrittäjien verotuksen kokonaisuutta tulisi pitää huolta siitä, että järjestelmä on selkeä ja ymmärrettävä. Edellä on esitetty osinkoveromalli, joka tosin on osin kahdenkertaisen verotuksen malli, koska omistajayrittäjän osinkoverotusta ei ole vapautettu verosta, vaan sitä on osin huojennettu. Malli on kuitenkin yksinkertainen, selkeä ja helposti ymmärrettävä. Koska osinko kuvaa oman pääoman tuottoa, on se luonteeltaan pääomatuloa. Tämäkin linjaus selkiyttää verojärjestelmää tältä osin.

Järjestelmän ymmärrettävyys voidaan tulkita myös sellaiseksi järjestelmän vaatimukseksi, joka ottaa huomioon eri toimialat tasapuolisesti. Edellä esitetyt osinkoveromallit puoltaisivat paikkaansa myös tästä näkökulmasta. Vaikka nettovarallisuussidonnainen järjestelmä on parantanut listaamattomien yhtiöiden oman pääoman rakennetta, on järjestelmää arvosteltu siitä, että se kohtelee eri toimialojen yrityksiä eri tavoin.

Verotuksella on mahdollista vaikuttaa ja vaikutetaankin yritysten käyttäytymiseen. Näin ollen esimerkiksi kasvu-, investointi- yms. tavoitteita voidaan tukea verojärjestelmällä. Tällaisista tavoitteista huolimatta järjestelmän tulisi olla helposti ymmärrettävä ja selkeä.

Verolainsäädännön pitkäjänteisyys, johdonmukaisuus sekä ennustettavuus ja varmuus

Listaamattomien yhtiöiden omistajayrittäjät ovat toimineet Suomessa viimeisen yli vuosikymmenen ajan osinkoverojärjestelmän suhteen epävarmuuden aikaa. Aina neljän vuoden välein eduskuntavaalien ja hallituksen muodostamisen yhteydessä vakioaiheeksi on muodostunut listaamattomien yhtiöiden osinkoverotus – sen kiristäminen. Tämän lisäksi epävarmuutta ovat luoneet erilaiset populistiset kannanotot. Olipa järjestelmä mikä tahansa, niin edellä mainituista arvostelijoista ei ole mahdollista päästä eroon, mutta juuri tästäkin syystä järjestelmä tulisi olla perusteltu.

Verojärjestelmän tulisi olla ennakoitavaa ja sitä tulisi kehittää johdonmukaisesti ja pitkäjänteisesti. Omistajayrittäjällä tulee olla varmuus järjestelmästä. Se on oltava ennakoitavissa. Ilman varmuutta ei synny kasvua, ei innovaatioita jne. Suomessa on valitettavan usein säädetty lakeja ja hetken kuluttua ne on kumottu. Käytännöstä on esimerkkejä jopa väliaikaisten lakien ennenaikaisesta kumoamisesta. Kun puheena on listaamattomien yhtiöiden omistajayrittäjän verotuksen kokonaisuus, on ensisijaisen tärkeää, että järjestelmä on ennustettava eikä poukkoileva.

Vahva pääomarakenne

Suomessa on ollut 1990-luvulta asti voimassa listaamattomilla yhtiöillä verojärjestelmä, joka on vahvistanut yhtiöiden oman pääoman rakennetta. Se on toiminut vaikeina aikoina tärkeänä puskurina ja siten estänyt lukuisissa tapauksissa yritysten ajautumisen vararikkoon. Vaikka järjestelmä muutettiinkin kokonaisuudessaan vuoden 2004 osinko- ja pääomatuloverojärjestelmän uudistuksessa, se kannusti edelleen pitämään oman pääoman vahvana. Siten se on edelleen ollut vahvana apuna matkan varrella osuneisiin kriisiajankohtiin, joista viimeisimpinä mainittakoon maailmanlaajuinen koronapandemia ja sen jälkeinen Venäjän hyökkäyssota ja sen johdannaisena energiakriisi, korkotason nousu jne. Suomalaisten yhtiöiden vahva pääomarakenne on ollut pelastus lukuisissa tilanteissa.

Jos listaamattomien yhtiöiden verotusta uudistetaan, olisi tärkeää, että huomioon otettaisiin muun ohella vahvan oman pääoman rakenteen kehittyminen ja ylläpitäminen tai ei ainakaan valittaisi sellaista järjestelmää, joka monien vuosien rakentamisen jälkeen tuhoaisi yhtiöiden vahvistuneen oman pääoman.

Osinkoveromallin kehittäminen

Osinkoverotuksesta ja sen kehittämisestä puhuttaessa, on syytä pitää mielessä se, että voiko yhtiö ylipäätään jakaa osinkoa. Vain menestyvä yhtiö voi jakaa osinkoa. Osinko on lähtökohtaisesti mahdollista jakaa vain yhtiön tuloksesta, josta on siis vähennetty kaikki yhtiön kulut ja verot. Näin ollen tuloslaskelman viimeinen rivi on omistajalle jaettavissa muiden edellytysten täyttyessä. Nimittäin jaettavissa oleva määrä on rajoitettu yhtiön jakokelpoiseen vapaaseen pääomaan. Jos esimerkiksi aikaisemmin on syntynyt tappioita, niin viimeisen tilikauden voitto ei ole jaettavissa jne. On siis väärin ajatella, että kaikki listaamattomat yhtiöt voivat aina jakaa osinkoja. Osinko ei siis ole itsestään selvyys – ja toistettakoon: vain menestyvä yhtiö voi jakaa osinkoa.

Kysymys on yrittäjyyttä kannustavan toimintaympäristön kehittämisestä ja ylläpitämisestä. Omistajayrittäjän ja hänen yhtiönsä menestyksestä huolehtii tässä mielessä luonnollisestikin ensisijaisesti yrittäjä itse, mutta kuten edellä on esitetty, verojärjestelmä tulee olla yrittämiseen kannustava, jolloin yrittäjäriski on tunnustettava myös julkisessa keskustelussa.

Osinkoveromallia kehitettäessä tulisi ottaa huomioon järjestelmän selkeys, ymmärrettävyys ja neutraalisuus sekä kokonaisveroaste, yrittäjäriski ja kannustavuus. Kuten edellä on viitattu, osinkoverotuksen huojentaminen on selkeä ja ymmärrettävä malli. Se on myös neutraali eri toimialoja tarkasteltaessa. Järjestelmä tulee pohjautua kokonaisveroasteen huomioon ottamiseen, jolloin osinkoverotusta huojennetaan yrittäjäriski ja järjestelmän kannustavuus huomioon ottaen. Se, minkä suuruiseksi yrittäjäriski arvostetaan, on osaltaan kansakunnan kannanotto yrittämiseen.

Lähtökohtamalli, joka ei sisällä nettovarallisuussidonnaisuutta ja yhteisöverokanta on 20 % ja osinkoverohuojennus 75 %, on seuraava.

Osakeyhtiö	
Osakeyhtiön verotettava tulo	**100**
Vero 20 %	20
Nettotulos	**80**
Omistajayrittäjä	
Osinko omistajayrittäjälle	80
Veronalaista 25 %	20
Vero 30 % (pääomatulovero)	6
Verot yhteensä	26
Kokonaisveroaste	26,00 %

Yllä esitetyllä laskelmalla voidaan havainnollistaa tilannetta, jossa yrittäjäriski on arvotettu siten, että kokonaisveroaste on neljä prosenttiyksikköä alempaa pääomatuloverokantaa alhaisempi.

Jos pääomatuloverokannan progression lisäksi järjestelmään lisätään useita muuttujia, järjestelmän selkeys vähenee. Arvioitavaksi tuleekin muun ohella esimerkiksi se, miten järjestelmän selkeys ja ymmärrettävyys säilyy, jos esimerkiksi jonkin tietyn euromäärän ylittävältä osin huojennusta muutetaan yllä olevan 25 prosentin veronalaisuuden osalta esimerkiksi 40 prosentin tasolle tms.

Jos asiaa tarkastellaan yhteisöverokannan alentamisen näkökulmasta ja oletetaan, että se on esimerkiksi 15 prosenttia. Tällöin vastaava lähtökohtamalli tarkoittaisi, että osinkoverohuojennus olin noin 55 prosenttia. Tällöin kokonaisverorasitus olisi hieman yli 26 prosenttia.

Olennaisimpana asiana listaamattomien yhtiöiden osinkoverojärjestelmän kehittämisessä on kokonaisveroasteen pitäminen yrittäjäriski ja järjestelmän kannustavuus huomioon ottaen pääomatuloverokannan alapuolella.

Helsingissä 17.2.2024

Alhola Consulting Oy

Kari Alhola
yrittäjä, veroasiantuntija

Yhteystiedot
Kari Alhola
Alhola Consulting Oy
Tel. +358 (0) 50 552 3168
Email. kari@alhola.com
www.linkedin.com/in/karialhola/
www.alhola.com